

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 23. marts 2005 af Commissione Tributaria Regionale de Firenze i sagen Villa Maria Beatrice Hospital mod Agenzia Entrate Ufficio Firenze 1

(Sag C-155/05)

(2005/C 155/07)

(Processprog: italiensk)

Ved kendelse afsagt den 23. marts 2005, indgået til Domstolens Justitskontor den 6. april 2005, har Commissione Tributaria Regionale de Firenze i sagen Villa Maria Beatrice Hospital mod Agenzia Entrate Ufficio Firenze 1 forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

»Om artikel 10, stk. 27d, i dekret fra republikkens præsident nr. 633/72 af 26. oktober 1972 er forenelig med artikel 13, punkt B, *andre* fritagelser, litra c), i sjette direktiv ⁽¹⁾.«

⁽¹⁾ EFT L 145 af 16.6.1977. s. 0001.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 15. februar 2005 af Audiencia Provincial de Madrid i sagen Elisa María Mostaza Claro mod Centro Movil Milenium SL

(Sag C-168/05)

(2005/C 155/08)

(Processprog: spansk)

Ved kendelse afsagt den 15. februar 2005, indgået til Domstolens Justitskontor den 14. april 2005, har Audiencia Provincial de Madrid i sagen Elisa María Mostaza Claro mod Centro Movil Milenium SL forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Følger det af den beskyttelse af forbrugerne, som er sikret ved Rådets direktiv 93/13/EØF ⁽¹⁾ af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, at en ret, der er blevet forelagt et søgsmål om annullation af en voldgiftskendelse, skal efterprøve, om voldgiftsaftalen er ugyldig, og annullere kendelsen, såfremt retten finder, at voldgiftsaftalen indeholder et urimeligt kontraktvilkår til skade for forbrugeren, når forbrugeren påberåber sig ugyldigheden under annullationssøgsmålet, men ikke har gjort ugyldigheden gældende under voldgifts-sagen?

⁽¹⁾ EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse afsagt den 15. december 2004 af Conseil d'Etat (Frankrig), tvistemålsafdelingen, i sagen Société Denkvit International BV og Denkvit France SARL mod Ministère de l'Economie, des Finances et de l'Industrie

(Sag C-170/05)

(2005/C 155/09)

(Processprog: fransk)

Ved afgørelse afsagt den 15. december 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 8. februar 2005, har Conseil d'Etat (Frankrig), tvistemålsafdelingen, i sagen Société Denkvit International BV og Denkvit France SARL mod Ministère de l'Economie, des Finances et de l'Industrie forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse.

Conseil d'Etat (Frankrig), tvistemålsafdelingen, har anmodet Domstolen om at tage stilling til følgende spørgsmål:

1. Kan en ordning, hvorefter et moderselskab, der modtager udbyttebetalinger, og som ikke er hjemmehørende i Frankrig, beskattes, mens moderselskaber, der er hjemmehørende i Frankrig, fritages herfor, anfægtes med henvisning til princippet om etableringsfrihed?

2. Kan en sådan kildeskatteordning anfægtes i sig selv med henvisning til princippet om etableringsfrihed, eller skal der — når en dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem Frankrig og en anden medlemsstat, hvorefter en sådan kildebeskatning er tilladt, giver mulighed for at fradrage den skat, der svares i medfør af den anfægtede ordning, i skatten i den anden medlemsstat — tages hensyn til denne overenskomst ved vurderingen af ordningens forenelighed med princippet om etableringsfrihed?
3. Såfremt det andet led af det i spørgsmål 2 angivne alternativ besvares bekræftende, er da den omstændighed, at der foreligger en overenskomst som den ovennævnte, tilstrækkelig til, at den anfægtede ordning må anses for blot at være en metode til fordeling af beskatningsgrundlaget mellem de to berørte medlemsstater, der ikke har indvirkning på selskaberne, eller skal den omstændighed, at et moderselskab, der ikke er hjemmehørende i Frankrig, kan være i en situation, hvor det ikke kan foretage det fradrag, der er omhandlet i overenskomsten, medføre, at ordningen må anses for at være i strid med princippet om etableringsfrihed?

Appel iværksat den 15. april 2005 af L. Piau til prøvelse af dom afsagt den 26. januar 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-193/02, L. Piau mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Fédération Internationale de Football Association (FIFA)

(Sag C-171/05 P)

(2005/C 155/10)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15. april 2005 iværksat appel af L. Piau ved advokat M. Fauconnet, til prøvelse af dom afsagt den 26. januar 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-193/02, L. Piau mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Fédération Internationale de Football Association (FIFA).

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

1. Rettens dom i sag T-193/02 ophæves

2. Kommissionens beslutning af 15. april 2002 annulleres
3. Domstolen træffer selv endelig afgørelse i medfør af artikel 61, stk. 1, i dens statut, da sagen er moden til påkendelse
4. FIFA tilpligtes at betale omkostningerne såvel i sag T-193/02 som i appelsagen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

1. Tilsidesættelse af appellantens rettigheder

Retten har negligeret sin kompetence ved ikke af egen drift at behandle spørgsmålet, om Kommissionen tilsidesatte EF-traktatens artikel 253 ved at undlade at begrunde afslaget på appellantens klage vedrørende EF-traktatens artikel 49. Desuden har Retten tilsidesat artikel 6, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, da den har forsømt at behandle visse af appellantens anbringender.

2. Tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 81.

Rettens afgørelse er ubegrundet i mangel af bevis for, at en erhvervsregulering er nødvendig og at FIFA's regler om spilleragenter udgør et økonomisk eller et teknisk fremskridt. Retten har indtaget en urigtig retsopfattelse ved at antage, at der ikke bestod nogen fællesskabsinteresse i en fortsat behandling af klagen, hvorfor dommen savner retligt grundlag og EF-traktatens artikel 81 er tilsidesat.

3. Tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 82

Retten kunne ikke træffe afgørelse i stedet for Kommissionen, så længe Kommissionen ikke havde iværksat nogen undersøgelse vedrørende FIFA's dominerende stilling og dens eventuelle misbrug heraf, og kunne således ikke efter at have konstateret FIFA's dominerende stilling fastslå, at der ikke forelå noget misbrug. Hermed har Retten indtaget en urigtig retsopfattelse og handlet i strid med domspraksis og EF-traktatens artikel 82.

4. Rettens betragtninger er selvmodsigende og utilstrækkelige i en sådan grad, at det må ligestilles med en manglende begrundelse vedrørende konkurrencebegrænsningens vedvarende følger.
5. Retsvildfarelse vedrørende »FIFA-eksaminers« ækvivalens.
6. Tilsidesættelse af det generelle retssikkerhedsprincip.
7. Urigtig retsopfattelse vedrørende Kommissionens opgaver og kompetence.